

عنوان مقاله:

آزادی علمی در نظام آموزش عالی ایران

محل انتشار:

دوفصلنامه جامعه شناسی نهادهای اجتماعی، دوره 7، شماره 15 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

یوسف عالی پور - دانشجوی دکتری آموزش عالی دانشگاه مازندران

صمد ایزدی - دانشیار گروه علوم تربیتی دانشگاه مازندران

ابراهیم صالحی عمران - استاد گروه علوم تربیتی دانشگاه مازندران

حجت صفارحیدری - دانشیار گروه علوم تربیتی دانشگاه مازندران

خلاصه مقاله:

آزادی علمی یکی از اصول اساسی حاکم بر نظام های آموزش عالی می باشد، که سابقه طولانی در دانشگاه های دنیا دارد. آزادی علمی مفهومی نسبی است و هرگاه از نسبی باوری، سخن به میان می آید باید معنای مفاهیم را در ساختار و بافت اجتماعی مورد بررسی قرار داد و به همین دلیل نمی توان از یک روش همیشگی و جهان شمول استفاده نمود، بلکه باید آن را در بستر نیازها و بایسته های زمان و مکان مورد بررسی قرار داد. اندیشه ای استفاده از یک طرح جهان شمول در این زمینه رنگ باخته و می بایست جای خود را به اندیشه های فرهنگی، محیطی و اجتماعی دهد. مفهوم آزادی علمی بسیار متأثر از باورهای اجتماعی و فرهنگی جوامع می باشد. از این رو هدف کلی این مقاله، بررسی آزادی علمی در نظام آموزش عالی ایران است. جامعه آماری، کلیه اعضای هیات علمی دانشگاه ها و موسسات آموزش عالی و هم چنین خبرگان علمی این حوزه می باشد که ۱۳ نفر از آنها به صورت هدفمند برای انجام مصاحبه های عمیق انتخاب شدند. روایی ابزار نیز با روش تطبیق مشارکت کنندگان و بازبینی همکاران بررسی شد. برای تجزیه و تحلیل داده ها از کدگذاری باز و محوری استفاده شده است. یافته های پژوهش، شامل پنج بعد آزادی علمی (چالش ها، راهکارها، پیش نیازها، ملزومات و حدود آزاد علمی)، ۱۷ مقوله اصلی و ۱۴۸ گزاره مفهومی (مقوله فرعی) بود که روابط بین آنها در الگوی پژوهش ترسیم شد.

کلمات کلیدی:

آزادی علمی، باورهای فرهنگی، نظام آموزش عالی ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1153804>

